

Суриков Василь Іванович

Завгородній Сергій 11-В

Біографія

Походить з родини українських козаків Сибіру. Художні здібності хлопця помітив вчитель малювання Красноярського уїздного училища. Він і давав підлітку для копіювання гравюри з картин старих майстрів.

По смерті батька, Василь вже юнаком заробляв гроші, працюючи писарем в канцелярії. Родині не вистачало грошей і мати здавала в аренду другий поверх власного дерев'яного будинку. Але Василь в дозвілля не покидав малювання. Згодом малюнки потрапили на очі губернатору краю — П. Н. Замятіну. Той, граючи ролю мецената, розпорядився подати клопотання до керівництва Імператорської академії мистецтв у Петербурзі про зарахування туди Сурикова учнем. З Академії прийшла відповідь, що вони згодні узяти того учнем, але без виплати стипендії. До справи підключили місцевого багатія, золотопромисловця Кузнецова П. І. Той погодився сплатити грошовий внесок за навчання юнака.

Творчість

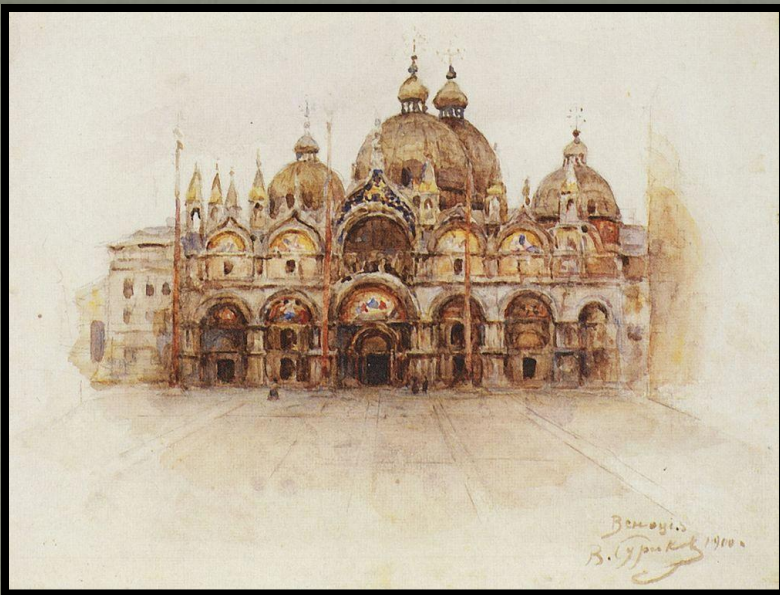
Серед перших самостійних творів Сурикова — «Ранок стрілецької страти»
(1878–1881)

Згодом картину придбає Третяков Павло і ця картина створить фінансову базу грошової незалежності Сурикова.

Пейзаж

Після того, як пейзаж набуває моди серед тогочасних митців, Суриков також вирішує попрацювати в цьому жанрі. Надалі пейзаж ніби зникає у майстра як самостійний жанр, але залишається у його попередніх ескізах до епічних історичних полотен (« Дахи під снігом», акварель « Санта Марія дель Фйоре. Флоренція», «Собор Сан Марко. Венеція», «Мінусінськ»).

Собор Сан Марко. Венеція

Мінусінськ

Інші твори

Бояриня Морозова

Мати художника

Апостол Павло, що пояснює догмати християнства Іроду Анриппі, його сестрі Береніці та римському проконсулу Фесту», 1875

Наталя Матвеева

Захоплення снігового містечка

Підкорення Сибіру Єрмаком

Перехід Суворова через Альпи

Творчий процес наздоганяв митця у несподіваних місцях. Вліку 1881 року, в дощові дні перебування з родиною в сільці Перерва неподалік станції Любліно Суриков наштовхнувся на новий для себе сюжет — заслання князя Меншикова. Тісна селянська ізба, глухотинь, нудьга і неможливість працювати і навіть вільно дихати — повернули уяву художника до чужої біографії, до сильної особи, що влучно використала щасливий випадок, піднялася до вершин влади і все втратила.

Меншиков в засланні у Березові